Sántha György

S/IV-355.

Hit remény szeretet

Sántha György

Hit - remény - szeretet

Válogatás biblikus-vallásos költeményeiből

Megjelent a költő születésének
századik évfordulóján

Kiadta a Magyarországi Evangélikus Egyház
Sajtóosztálya Budapest, 1988.

E L Ő S Z Ó

A hála és szeretet tiszteletadása ez a kötet szazadunk egyik kevéssé ismert, gazdag életművet reánk hagyott költője elott, születésének századik évfordulóján

Ki volt Sántha György? Valljanak erröl nálam méltóbbak költői élet-termésének neves ismerői. "Homoki ember volt. Ha valaki csak külsőleg és felületesen vette szemügyre, igaz bortermelőnek vagy gyümölcsösök gondviselőjének hihette, legfennebb különösen szép szemének sugárzása árulta el a költőt. Senki se gondolta, hogy a budapesti tudományegyetem bölcsészkarán kívül Bernben, Párizsban, Berlinben tanult, és rendkívüli méretű európai kultúrát fogadott be" (Féja Géza, 1977). Tanárember volt, Kecskemét szülöttje és költője, haláláig (1888-1974). Az alföldi "homoki világ" énekese, ugyanakkor a legmélyebb emberi gondolatok és érzések európai műveltségű, modern poétája. Ady forradalmian új költészetének korai, harcos méltatója. Erdei Ferencnek jó barátja és küzdelmes éveiben segítője. Vele együtt legközelebbi barátai közé sorolhatta már a harmincas években Németh Lászlót, Tamási Aront, Veres Pétert és egyideig Móricz Zsigmondot is.

Életének első, nagyobb költői időszakában az emberélet sokszínű valóságairól vallott költeményeiben: a kenyérről, a pusztai utakról, a paraszti életről, a szerelemről, jakabszállási tanyájának szépségeiről, a humanum rejtett titkairól, ég és föld szépségéről. "Zizeg az ég, nagy erett búzaföld, Most száll a szérük tikkadt bója föl, S kiperdül egy kalász érett szeme."

Ez a népi ihletésű, pusztai költő, akinek öt megjelent verseskötete közül az "Arany homokon, nomád telhők alatt" (1935) és a "Naphívás" (1978) című versgyűjteményei a legismertebbek, élete utolsó két évtizedében eljut a hit mélységeiig, Isten és a Kozmosz titkainak megénekléseig. Vallásos költészetét méltatva, Rab Zsuzsa így ír róla: "Hit-tudomány - hit és tudomány? - kérdőjeleztem meg magamban meg serdülőkoromban. A Testamentum (Sántha György biblikus versei. 1980) kemény igennel felel tamaskodásomra. Megfér együtt a ketto! ... A Testamentum - egyedülálló ötvözete az Istenben bizakodó gyermeki hitnek és a naponta megújuló tudomány értésének és elfogadásának. Sántha György élete utolsó két évtizedében meghallotta a hangot, és felelni tudott rá. És olvasóinak táborából kitörölte a kétkedő mondatot: 'Vagy hiszek, vagy tudok'. Tudva hinni - ez is lehetséges, hirdeti a testamentum."

Hogyan történt ez a - kívulállók számára talán érthetetlen - fordulat Santha György sokszínű, humanista költészetében? Utaljunk talán Ady Endre istenes verseire, József Attila és Radnóti Miklós Krisztus-versire, vagy Pilinszky János mély, modern lírájára? "A Biblia nemcsak

a magyar kultúrában jelent szellemi erőforrást és kulturális hagyományt, az egész európai művelődésben is... Ilyen módon lesz humanus, etikai és esztétikai tartalma Sántha György vallásos költeményeinek is. Biblikus ihletét szüntelenül áthatja az emberszeretet, a magyar nép és kultúra iránt érzett őszinte hűség, az emberiség sorsán érzett aggodalom" (Pomogáts Béla).

A fordulatról magáról így ír Veöreös Imre evangélikus lelkész, a Testamentum kötetnez írt előszavában: A katolikus vallasú költő "régebben is elkíserte mély hitű evangélikus feleségét az Ybl Miklós alkotta templom hatalmas ívei alá, de közöttünk valamilyen láthatatlan szellemi áramlás indult meg kezdettől, 1953 júniusától fogva, hogy Kecskemétre kerültem lelkésznek. 1954. november 5-én este dolgozószobámban váratlanul, névnapi megelepetésül, felesége szorongó tekintetétől kíserten felolvasta életének első inspirációjú biblikus versét. Aznap született, a féléve hallott konfirmáció igehirdetés utórezgéseként: "Atya, Fiú, Szentlélek". ...Sántha György biblikus verseiben egyre magasabbra emelkedve, a költészet nyelvi tökélyének fokán, merész értelmi szárnyalással, széditő képzettársításokkal és gondolkoztató képzuhataggal, a XX. század második felének természettudományos világképében, az atomfizika hasonlataival tesz tanuságot Jézus Krisztusról". Atomfizika és Jézus Krisztus - igen, ez ennek a modern és mélyhitü magyar költőnek értékes hagyatéka nekünk, a XX. század vége hívőinek!

Hadd idézzek még befejezésül özvegye hozzám írt leveléből, aki ebben az esztendőben, lelki-szellemi frissességében érte el századik életévét: "1954 Pünkösdjén eljött velem templomunkba, és akkor ragadta meg Isten Szentlelke; és attól kezdve nem maradt ki életéből egy vasárnap sem, hogy a templom sarkában lévő koldusok padja üresen maradt volna... Olyan termékeny volt attól a naptól kezdve, hogy csak igei mottóval írta hatalmas, bizonyságtevő költeményeit... Kapott, nagy Bibliáját annyit forgatta, hogy szinte 'saláta' lett belőle... Olyan hűséget, szeretetet tamasztottak bennem ezek a csodálatos, Lélek által született versek, hogy elvesztese után vigasztaló erőve lettek, Jézusunk mindenre erőt adó szeretete sugárzott rajtuk keresztül belém is. Költő párom eltávozása után 88 éves koromban mondtam el életemben először a Karácsony Szentestén Jézus című versét. Azóta mindig többet mondogattam és most is mondom, amikor csak lehet, magamnak is, másoknak is a verseket" (1985 szeptember). Aki hallotta ezeket a betéve, konyv nélkül elmondott hosszú verseket a csaknem százeves özvegy ajkáról, nem felejti el ezt soha. Férjével négy gyermeket neveltek föl. Egyik leánya máig a kecskeméti evangélikus templom hűséges kántora. Legyen ez a kötet hálás ajándék a családnak is, a százéves, hűséges hitvesnek és gyermekeinek az évfordulón.

"A Homok, a Kozmosz és a Biblia költőjének", Sántha Györgynek a verseiből pedig sugározzék tovább a hit, a reménység és a szeretet életadó üzenete!

Budapest, 1988 Pünkösdjén

Dr. Nagy Gyula
püspök

ÁDÁM

"Ki mondá néked, hogy mezítelen
vagy? Avagy talán ettél a fáról?"
I. Mózes 3. 11.

"Az első ember földből való földi,
a második ember, az Úr, mennyből
való."
1. Korinthus 15. 47.

Hüs alkonyatba hullt szép fákat
húroztak már a kék Szeráfok.
Szent kertjében az Ur sétálgat
vala s hinté a békeálmot.

Harmat, páfrány, álóé, állat
összhangos őscsöndbe öltözött,
csak Ádám és Éva bujkáltak
nyugtalanul a halk fák mögött.

"Ádám hol vagy?"... hangzott hirtelen
a vád és megrendült a Minden.
"Hallám szavad, de mezitelen
féltem és elrejtőztünk itten".

"Mezitelen? Ki mondá néked?"
Tisztaság volt eddig ruhátok.
A tudatlan meztelenséget
nem kell takarni. Tán a fáról

ettél? Ettetek mindaketten
s a Sátánért megrontottátok
a szüz rendet az egyetemben.
Jót és gonoszat tudni: átok.

Tudás!? A nagy a kis végtelennek
titkát bolygató, kinzó varázs;
az útonálló értelemnek
rablómerénye, kigyómarás.

Átkozott a föld miattatok.
Ész és sziv egymásnak ostorok.
Ő tenéked fejedre tapos,
te meg néki sarkát mardosod.

Szegény férgek, izgága hangyák
a fanyar lében forgó földön.
Tudás, tudás: boldogtalanság.
Több egy mákszemnyi tiszta ösztön.

Eped az asszony férje után
mint anyjához siró kisgyerek.
Kergetsz egy furcsa célt bőszbután:
Urnak lenni mindenek felett...

Hüs alkonyatba hullt szép fákat
hűrozgattak a bús Szeráfok.
Ős kertjében az Ur sétálva
elhintette az első átkot:

"Porból lettél és porrá leszesz"
Ádámban a lélek szikrázott.
És lángolt a menny kékborszeszes
kegyelme: küld Szellem-Ádámot.

1956. VII. 5.

MÓZES

"Az Isten pedig szóla Mózeshez
és monda néki: Én vagyok az Ur."
II. Mózes 6. 2.

Szép voltál talált picinek s halált
s büntostromló óriási Nagynak.
Te üres egünkre a Tizparancs
csillagkategóriáit raktad.
Ugy védted néped, mint báránybárkád
óvta a roppant máglyaóceán
Izsáknyilazó sugara ellen
kék ernyőt tartó Fáraóleány.

Öt Könyv: öt világ felett lebegő
Kősziklaszült Sas. Kőcsipkeszavad:
"Nincs Isten kivülem", mint a bokor
ég, zeng s vesszővert ércvizbe szakad.
Pusztán vezérlő Tüzoszloplátó
veled villog és dörög a Sion
s villámzsoltár gordonkafutamán
szalad föl s alá szapora Bizony.

Szakállas Rodint, én is láttalak
indulatizmos hitvallás örök
igéivel görbült hátadon a
Pompejipercben hült szobrok között.
S a Lélek, mely akkor sötétsodrú
Michelangeló szárnyon röpködött,
bennem borong most: Én vagyok az Ur
minden felhők és vizpadlás fölött.

1957. II. 19.

Nem hagyni senkit hátra árván
csak várni az Ur sátra táján
egy hajóra:
a harcban szétszórt tetemeket
föltrombitáló s lemezeket
egyidejüző Megafonra

S újra együtt nevetnénk sirnánk
Krisztus kilenc könnycseppjét innánk
ónpohárból
kilenc új Múzsa ioncsókja
s Tamás vak ujja bizonykodna
a kilencedik boldogságról

Ha előbb halsz és hálót vetne
Hágárok hangfényzáporverte
villámlása
mosolyogtass - s Ezékielre
kapcsolt szellemkezed szivemre
üssön szaggatva: "Visz- lát- Sára"!

1958. X.

"SÁRA"

"És monda az Ur Ábrahámnak:
Miért nevetett Sára avagy
az Urnak lehetetlen-e
valami
I. Mózes 18. 13-14.

Mint őszibarackot ha csordul
nevető-siró csókra torzult
görbe arcon
görcsösen foglak feleségem
átváltoznikész mesefényben
tollászkodó szép öregasszony

Honnan hová ősz Csipkerózsa
ki most ébredtél Istenszóra
új életre?
Ugy tekintek Rád régi estek
és mesterséges égitestek
mécsénél mint a húszévesre

Hová hangtalan hattyúk taván
távolodó hóhajú arám
Tél tündére?
Az Éj határról tiszta múltad
mágnese vissza-visszahúz a
Földre hogy lámpád kéktükrébe

nézzen négy gyermek Még övék vagy
de már "Makpélá"-t bömböl Észak
s leáll géped
négylépcsős zsoltárhangrakéta
négyszirmú csillagmargaréta
s új csodát sikolt bezárt méhed

Csodát amilyen Lázár óta
nem volt s lángoló lázálmokra
hajt előre -
körbe: az azúr gömbölyüség
körvásznán hit és örökhüség
képeit tüzve agyvelőmre

Még sisteregsz pisztrángok báját
legyőzve gyursz lisztlángpogácsát
gyors kezekkel
Sietsz? Előbb érsz? A Cél zöldje
zúg mint magtitkos Mamré tölgye:
Meghalni együtt hogy lehetne?

"ÉS MEGÁLLA A NAP"

Józsué 10. 13.

Emoreus királyok, Zeuspapok,
szalamandratüzfrakkos
Luciferpapagályok,
rohamsisakos légsirályok
beléndekmagcserző,
antibiotikumszerző
fehérfelöltős vegykonyhások
ugy-e
belétek ütött
a szivet és agyatrontó,
anyagelvszóró üszög:
a bibliai átok,
hogy immár mindent,
reszelt fügétől
a fenemesterséges rubintig,
mindig atomizálni vágytok?
Hátha foszlik a fényfüstötköpködő
rejtetttüzérköd
és Vezető nélkül is
Rilkemagányos szellemsötétben,
vagy belsőlángrezge kékben
tudnátok mindenttudni
és sohse hazudni,
hanem szépen eligazodni
a ferde és elnemtérithető
gammasugarak sürü
erdejében,
hogy az együgyü ó-kétezerévet
megdöntő, új interregnum alatt
miattatok és általatok
lassitvanyújtottan
és versenypriorunottan
újra megálljon a Nap.

"Excelsior!" mondottam tegnap
és mondom ma is,
mint a pacsirta, meg a haris
és a bölömbikahangú
Sátán.
Az ám! - de csak lassan a testtel -
s én úgy érzem, hogy már
ezzel a szerkezettel
nem is köthetnék ki többé
az Ördög kontár
tudományánál,

mert még sokszor hallom, ahogy
anyám,
mialatt a keresztviz alatt elsirtam,
halkan, de nyiltan
felelt a papnak: "Ellene!"
S azóta, nem bánom, ha ez retrográd is,
háború zúg, vagy Noéárviz,
ti modern tudósok
meg mindent szétapróztok,
én mást gondolok,
hogy Göncölök gyémántrúdjait
Egyfele visszahajlitó hit
kellene,
vagy jönne valami új,
de már kezdettől meglévő,
nagyszerü szintézis,
amelyre megpihenne
a sziv is, az ész is
s az ég közepén
megállna a Nap,
vesztegelne a Hold
és soha többé
nem bántana a végünk:
mert az Ur hadakozik vala
értünk.

1963. VII. 5.

AZ ENDORI ASSZONYNÁL

"Monda azért az asszony:
Kit idézzek fel néked..."
Sámuel I. 28. 11.

Saul! Saul! Saulok!
Én is voltam áldozni nála.
Fiatal, félénk féltulok.
Emlékszem jól a fülledt éjszakára.
Asztaltáncoltató csöndes szélben
erőlködtünk, hogy Valakivel
szóban, csodában, jelben,
vagy éppen asztráltestben
lehessünk szellemközelségben.

Ma már csak a sötét lyukat
a sátánbasüppedt üreget látom,
ahogy füstölve üresen tátong
és morogva mutat
lejárt cselvetés,
fel-felvillanó neon figyelmeztetés:
"Lejárat a Pokolba"!

Saulhalottan
én is láttam őt és hallottam,
de azóta sohse vallattam,
csak hallom néha még,
ahogy félelembegörnyedt lassan
fekete kézzel,
fekete ésszel
mutatva lapozza
a "Fekete Könyvet"....
"Kit idézzek fel néked?"

S hányan kullognak
s hullongva ballagnak
ma is
Walpurgiséjébe a barlangnak
titkos kis hamis
piros jajukkal
rissz-rossz batyukkal
kis és nagy Adyk
üldözött üldözők,
szegény bünösök,
akik mint Saul a filiszteusokkal
harcolnak lázadó magukkal,
hogy keressenek valami nevet,
aki tudja a jelent,
tudja a jövőt:

Saul a sértett Sámuelt, friss
boldog szeleken alvót....

"Kit idézzek fel néked?"
Nékem senkit,
se Sámuelt, se a Sátánpribéket.
Az úgyse értette s nem értené meg
sem az "ó", sem az "új",
de még a legújabb "Saul"-t sem.
Akár én akkor Paulsent,
amikor a szép, a halk,
nagy Öreg búcsúzott Berlinben.
Csak sejtettem, de nem hittem,
hogy annyit hallom még
a betegen beszélőt
mint egy élőt:
"Van - van - hallgattuk ezren -
bár még hiányos ismeret,
van egy új, mássikú, láthatatlan
világrend - és Angyal suhant a termen -
ahová e héten én is elmegyek....
Sajnálom Häeckelt, ő volt ügyesebb,
de mondják meg néki újra:
Vannak szellemek!"
És könnybe lábadtak a szemek
és dobogó lábaknak ütemén
szállt az üzenet.

"Saul! Saul!".... Igy
zúgott a Szó,
repült a nyil akkor
és századok múlva
újra és újra
most is repül,
isteni lasszó,
mely elért engem is
tengernél tengernyibb
épitő dúlás-sirás
és pusztulás közben.
Immár nem vitás:
könnyen fordult velem
egy Coppernicus-nagyot
a világ:
új szép Pálfordulás!

"Kit idézzek fel néked?"
Senkit.
Engem már nem éget,
nem remegtet,
inkább csak mosolygok, nevetek
a kérdéseken.
Jóllehet jó lenne néha mégis

tudni legalább félig, mi van az égi
"Fehér Könyvben".
Ha olykor jönne
pirosan, fehéren, zölden
valami "istenféle"
és hozna egy bátor, érett
feleletet,
hogy necsak a Fekete könyvben
irtottakat
hanem a Fehérben
irottakat is látnánk - millió Ádám -
necsak a farkasemberméret
és a földetféltő félelmet,
hanem azt a bizonyos
a háromsikú, a minden értelmet
fölülhaladó "Békességet"
éreznénk egyre többen.

"Saul! Saul!
minek is kérded:
Mi van fölül?
Mi van alul?
Halál? Vagy Élet?
Ezek a kettes, tettes
különös egyek.
Én már egy cseppet se félek
ettől se, attól se,
de az endori asszony se
várjon többé,
még ha anyám volna, akkor se
megyek már hozzá.
Én már csak őbenne élek,
hogy egy szép ősz este
szép csendbe eljön majd hozzám
és négydimenziós, megváltó teste
úgy halad rajtam át halkan,
hogy elváltoztatja a nyomorúságos hüvelyem,
hogy az ő testéhez hü legyen
nem Apolló,
csak hü és hasonló....
Most még félébren úgy nézem,
hogy e nagy őszi világérésben
túl rosszon, túl jón
túl völgyön, túl hegyen
óriás fával ver-ver az Isten
mint a szagos diófát most is
kip-kop, kip-kop
lehull az utolsó titok
a koporsó is,
melynek burkában én is lekoppanok
egy ütésre

az egyetemes gravitáció
tág, szent,
keresztény alázatával....
amiként Pál ment.

Ugy legyen!

Ámen!

1956. VIII. 7.

ILLÉS

"És beméne ott egy barlangba
és ott hála....
csak én egyedül maradtam
és engem is halálra keresnek"....

I. Királyok 19. 9-10.

A tulkos nyirfaoltárgyújtó villám
még nem volt "atomboncok villanya".
Isten nyillal lőtt Illést igazitván
és meg-meghőkölt Baálzebub hada.
Kármel füstölt, Gáza vérszinü ködben
gőzölt opál homályig s denevérek
csapongtak biztos radárral fülükben,
meg hollók hordtak húst a remetének.

Sötét törpék közt óriás albátrosz -
szárnyakkal járni lent nem lehetett,
odaköté hát magát a magányhoz:
föl ne ragadja még a Szeretet.
Aranyhajók mehettek dús Ofirba,
kevélykedhettek elefántcsont házak,
Jézábel bújhatott buja zafirba,
őt zsákba öltöztette az alázat.

Tizenkét kővel kötött tökéletes
oltárt, hogy lássa és tudja a nép,
ki az ki gyújt és sarkit szivfényeket
s mért forr fel olykor a tengerfenék.
"Kiáltsatok hangosabban, ha als..ik
a ti uratok!", igy a vad papoknak
s Kármel itélt. Már nem tombolt a vakhit:
ötödfélszázan voltak a halottak.

Kegyetlen kegyelemteli Robinson,
balladás bárd, üldözött üldöző,
szőrruhás Szentlélekkovács: bronzbibor
üllőjén ült a világür-jövő;
s ha palástja a Jordánt megütötte,
úgy hangzott mintha hidrogén hasadna
s a meghasonlott Most beteg tüdője
zihálna szomjasan az Egyigazra.

Negyvennap éhét egy étel oltotta:
lisztnél, olajnál fogyhatatlanabb,
patak biztatta, Hórebszél csókolta.
Elizeussal sétált, mialatt
egy tüzes szekér gyors tüzes lovakkal
szóközben elszakitá mint rakétát
és teste-lelke fel az égbe nyargalt....

csak hullt palástján porzott még a gyémánt.

1957. Bőjtmáshava

DÁVID

"De az Isten monda nékem:
Ne te csinálj házat
az én nevemnek;
mert hadakozó ember vagy,
sok vért is ontottál immár".
Krónika I. 28. 3.

Juhász: a Pásztor-ruhás, szent flamingó-
vonal fénybotján nyilt, ős férfibimbó.
Remek sémita, bár karjára szittya;
ólomlábgóliátlövő Parittya.

Egy ezred a Jövő. És ő a szent Mag.
Kaszára érten hull a ma s a tegnap.
Jonathán félti s feddi néha Nátán:
Csendes vizekhez térve zengj a hárfán!

....Hadakozó vagy. Ezer nemzedékig
szállhat dalod, kardos kezed nem épit
házat; arany, ezüst zsákmánytégláid

rakathadd égig! - Ám fiaid közül
való lesz, aki mégis örökkön ül
az ő királyi székén! - Igy szól az Ur -

Hosszú az út, hosszú a harc Hozzámig!....

1956. VIII. 14.

PRÓFÉTÁK

"Meddig sántikáltok kétfelé?
Ha az Ur az Isten, kövessétek őt;
ha pedig Baál, kövessétek azt".
Illés I. Királyok 18, 21.

Mózes és Illés és Isten.
Mózes és Illés és Krisztus.
Három az isteni ritmus.
Háromas, mágneses minden.

Itt is a sátáni kertben
mózesi, illési harc van.
Bennem s a végtelen nagyban
küzdenek: test, lélek, szellem.

Proton, neutron, elektron:
hivő, közömbös, tagadó.
Mily tüz: magávalragadó
Erőket lüktet a szent Trón.

Világnap, atommag, fénylő.
Világdal, egységes dallam:
"Szent, szent, szent" keringnek karban
föl-le a fény- és hanglépcsőn.

Rézkigyót emel s érctáblát
Mózes: a test és a törvény.
Negyvennap zúg a népörvény
s igéretföldjére vág át.

Illés: a lélek. Ha lebben
palástja, hasad a viz is.
Sohase "sántikált". Sir nincs:
égbe fut tüzszekeressen.

Mózes és Illés: a Hóreb-
antennák, próféták, szentek.
Őrajtuk zenél a Szellem:
Krisztus, a főleadó Hegy.

1956. VI. 10.

ÉSAIÁS

"És származik egy vesszőszál
Isai törzsökéből
s gyökereiből egy virágszál
nevekedik"
Ésaiás 11. 1.

Szörnyüszép szók szövője
láttass most jobb jövőbe.
Te letépted a fátyolt
a Nyomorúság-Cárról
és láttad jóelőre
a szabaditó Jászolt.

Be mondanánk már: Igy jó!
Meghalt a "futókigyó",
ki a tengert kavarta.
Még "gyászol a must". Hallga!
Nem hoz a szőlő vig bort
a mákonyos magyarra.

Még rázzák az olajfát,
válogatják a fajtát:
ki marad, ki maradna.
Róka áll a rivalda
fényben. - Az Ur hatalmát
csak a bátor és hiv vallja!

Tünj el rossz, dadogó Rém,
ki "elitél egy szóért"
elejtve az igazat.
Ne nevelj álfiakat
pártos és hazug Jólét:
a "szövetség" igy marad.

Sionból jő tanitás.
Minden más népámitás
sárbahull és szemétbe;
"Szüz szül": új Csemetébe
szökken az Urnak világ
verő virgácsbeszéde.

Pirul a Nap s középen
megáll Józsue-szépen:
Minden megtér Őhozzá.
És szól a legszebb zsoltár,
békefüst leng az égen,
földreszáll a mennyország:

Egymásnak mitsem ártván
a farkas és a bárány,
kecskefiú és párduc
együtt lakik. A nyár dús
mez in oroszlán jár,
Minden ház napsugárduc.

Az Ur ismeretével
virul a Föld hüséggel
Viperák, baziliszkusz
lyukánál ül a Virtus
gyermekgyönyörüséggel....
És zeng és zeng a hymnusz.

1956. VI. 21.

JEREMIÁS

"Mert kettős gonoszságot
követett el az én népem:
Elhagytak engem az élő
vizek forrását, hogy
kutakat ássanak magoknak;
és repedezett kutakat ástak,
amelyek nem tartják a vizet."
Jeremiás 2. 13.

Csak akik tisztán és hiven szerettek
s kiket az asszony faképként eldobott,
érzik mint én: a legfertelmesebbek
a kővel és fával paráználkodók.
A kőnek mondják: Te szültél engem.
A fának mondják: Te vagy az atyám.
S levegőért kapkodnak gerjedten
mint a pusztai, nőstény vadszamár.

Csak aki tisztán és hiven szeretett
s kit a nő önön prédájára hagyott,
tudja mint én: a setétség földje ez,
hol mindég erőszak szántott s aratott.
S bár értelemmel legeltettelek,
sziv, mennyi mégis köztetek hazug!
Mindnyájan hitszegőkké lettetek....
Hogy legyen újra "férjetek" az Ur?!

Csak aki tisztán és hiven szeretett
s akit otthagyott fakirnak asszonya,
lát mint én folyton csak feleségeket,
akikre nyerit Baál száz hizlalt lova.
"Irts, pusztits, rombolj, épits és plántálj!
Tüzzé teszem szádban a szent igét".
Szélkakas vagyok már Dávid házán.
Hallgassatok: oroszlánt s gerliczét!

Vagyok az agyagformáló Fazekas
inasa. Jós, ki mindég Vele kiált.
Vivódó s türő békesség telekas
kincseit őrző, szegény Jeremiás.
Nem ettem soha barbár marhából.
Kettős gonoszság szülte keservem,
hogy megmentse Babilon markából
lelkem az Ur, kit hittel szerettem.

1956. VIII. 3.

DÁNIEL

"Látám éjszakai látásokban
és imé az égnek felhöiben
mint valami emberfia jöve;
és méne az öregkorúhoz és
eleibe vivék őt. És ada néki
hatalmat, dicsőséget és
országot és minden nép, nem-
zet és nyelv néki szolgála..."
Dániel 7. 13-14.

Világőszben a végidővolánnál
vigyázta: mindég jobbra, balra nem!
S mint Skorpió az Állatöv homályán
rá szúrt a hat királyi macskaszem.

A Barlang-autó mert szállni fel-fel
- égő kemence bár - a Cél felé.
"Hetven hét": szabta szárnyas Gábriel el-
hozván a fényt mely eszét érlelé.

Az anyag "állóképe" összeomlott....
a negyedikbe futnak mind a dolgok
s a látomás az égbe messzi ás.

Jeruzsálemre nyiló ablakánál,
a földerengő hüség csillagánál
fehér gyolcsban állt már a Messiás.

1956. VIII. 4.

KERESZTELŐ JÁNOS

"Én kiáltó szó vagyok a pusztában"
János 1. 23.

Nem eszik mást, csak mákot:
halott szerecsen mágus
fekete agyvelőjét,
pattantgatva mint érett,
titokrejtő, bölcs táskát;
aztán ószövetségi zöldkék szöcskét:
apró, apokaliptikus lovakat,
sátánsáskát;
meg olykor édes,
óborszin erdei lépet.
Botot emel szép, skárlát-
haragú hajnalfelhőként
és torzonborzfüstü vad szakállát,
minthogyha az is teveszőr volna,
meg-meggyújtja
hanggal:
- ilyenkor mintha futna
és mégis áll,
mint aki már halkan
magából kilépett,
ahogy mákból az álompillék. -
Illés?...
Nem Illés ő,
sem Ésaiás,
a rettentő jós,
csak épp egyszerü munkás
útkészitő,
aki széditő messzi lát,
messzebb mint az ég
és az ész, a hibás.
Ő nem is ő,
aki kiált,
hanem valaki Más,
aki előtte lett
és utána jő,
akinek még a saruszijját
megoldani se méltó,
mert ő csak szó,
csak gondolatmozdulata
és előszele
Annak.

Most tiszta, mély tó,
aki tükrözve áll
a folyóban;
akibe épp leszáll a negyedik világ

örök partjáról repült sugár,
a szelid gondolatgalamb:
az Istenretalált néma perc....
de máris kiált:
Térjetek meg, mert közelit,
sőt itt is van már
e neszben
a Bárány,
ki elveszi a világ büneit -
s majd Lélekkel és tüzzel
keresztel.

1956. VI. 13.

SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS

"És felelvén az angyal monda néki:
A Szent Lélek száll te reád és a
Magasságosnak ereje árnyékoz meg
téged."
Lukács 1. 35.

Gyümölcsoltó, csodás, vig reggel.
Villámlik a menny Gábriellel.
Szellő seper arcon, bámész fán,
szeplős Názáreth kőárnyékán.
A Fény mind Máriára száll most.
Friss hir serken, a Magasságos
ereje játszik jáspiscsendben
s mint hárfa zeng a Szüz ágyékában:

"Ne félj! A Fénymag, akit fogsz, az
enyém. Szent-Lélektől való az.
"Jézus": Fiam, fiad, királyod,
Ionsugár, kristályvirágpor;
termő aranylég, új becsvágy is,
hogy Danaét s a "Nucleáris"
világot majd vérlánggal mosva
a sötét gyülölséghinárból

ultraújultan kioldozza"

1956. XII. 31.

KI Ő?

"Mert ő benne élünk,
mozgunk és vagyunk"
Cselekedetek 17. 25.

Ki ő, hogy Benne mozgunk és vagyunk
kis hangyalelkek, roppant vértanúk;
hogy Hozzá kerget a nehézkedés:
a Keresztből sugárzó szenvedés.

Hogy fogni csak szivrádión birom
a Tejúttal száguldó Passión
és az "álló Most" felsőszámtani
monstranciáján ülve mint az "i"?

Ki ő? A Kezdet és a Vég között
lebegő Cél, ki testbe öltözött,
a Fába, mely már örökéletet
terem jó és gonosztudás helyett.

Flogiszton, éter: rég elmúltatok.
Mégis hajrá új Müholdutasok
tiporjátok szüz csillagok porát
hivő elődök szellemlábnyomát!

A borzolt Fényszakállas ott szalad
előttetek havon és hó alatt.
Minél sátánibbmély a láthatár,
annál messzebbre tüzi zászlaját.

Vagy nincs is tán s csak puszta Délibáb?
Mint sarki szél ha ultrakék cihát
hasit, sikoltva tép egy benti hang:
Vak képtelenség, hogy a Semmi van.

Mert részszerinti még az ismeret:
szól Pál s nem a negyed- s félistenek.
Az akantuszt stilizálgathatom,
de őt nem oszthatom, szorozhatom.

Száz új Bábel zúghatja gépdalát,
sohsem fog élni uránércbabád.
Száz szerszámmal se nyilik a Szezám,
ám könnyezhetsz, tücsök ha citerál.

Titok van: nagy elemzenemalom.
Asszony nyargal veres fenevadon.
Titok van: nagy, nagyobb, de belsejük
mind Egy s a legnagyobb legegyszerübb.

Robbansz csepp búzaszem, hogy telt kalász
zizegje-zengje: él a Szentcsalád.
Anyag nincsen, csak ősenergia:
Atyaisten s megváltó, egy Fia.

Ő, kit a Kanti lángész föl nem ér.
Villám Damaszkusz villanyos delén.
Keresztelő Lélek. Tüztiszta Ok:
Őbenne élek, mozgok és vagyok.

1959. XII. 12.

JÉZUS

"Mielőtt Ábrahám lett,
én vagyok."
János 8. 58.

"Legyen" és szétharsant a hang,
és és föld "lettek", de Ő van.
Ha szivvel hivod őt: JÉZUS,
ha ésszel: Minden és Zérus.
Nem adhatod az alakos
anyaghoz s ki se vonhatod,
mert világfenntartó Erő,
minden Ábrahám lelke Ő,
Alfa s nagy O, maga a Jó,
átringató, fehér hajó.
Gandhinál keményebb urán
testtel függött a Fán sután
immár két elszállt szemsugár
fénye éltető Pneumánk.
"Világosság:" tölt s üresit,
ragyog a harcos kas felett,
hatszögücsillagképletes,
szüz hypergeométria,
a Szentháromság szép Fia,
közepe, aki Mária
kristálymehéből kilépve
tündököl a tér Lidérce
s megnyitva lelkünk füleit
munkál a nagy végszüretig.
Csendes esten villanyeső
mint szópehely csillan elő,
lángcsöpp az ág, az ujj hegyén,
szellő, kit a vándor nem ért,
de pedz az alvó venyige,
ha melegszik a menny szine
s János, a sas, a robbanó
napkeleti magmondatot
dobálja a Föld véribe:

"Kezdetben vala az Ige".

Ige, te Szellem fényjele,
ülsz a világ közepibe,
de nem lát-hall csak az, kinek
nappala vagy és éjjele;
akinek vállán vadgalamb-
sirással pihen a kaland,
mig szájából a Cherubok
nyelvén négy Örömhir buzog,
négyszárnyú, táltos szavakat
talál, beszél s el nem akad,
mezitláb jár a föld fölött
mint hős hippoi püspököd,
nem sebzi tüske, tüzhomok,
csak zúg táviróoszlopod:
"Jézus".... és surran a gyalu,
"Jézus".... és ért, ki nem tanult,
"Jézus".... és üt a kalapács,
templomot tetőz az az ács,
aki mellett még sündörögsz,
de már tudod mi az örök
s mert Egy vagytok, mást nem csinálsz
csak amit fent Atyád kiván.
Vele mégy s megy a dolog is,
a munka csak igy boldogit.
A gerlicénél gerlicébb
hagyod, hogy léted zsenijét
nyirják, nyomják a nyers erők
ám a súly alatt egyre nősz,
már Mózest is túlszárnyalón
lombosodik mustármagod:
a hit, remény és szeretet,
magad osztod mint kenyeret
s nem merülsz ki Szentvoltahegy?

Tebenned van, lesz s volt a Tett.

1958. V. hó
Pünkösd

KRISZTUS

"Mert mindenek ő általa és
ő reá nézve teremtettek."
Colosse 1. 16.

Az éterelmélet
régen elavult.
Mégis a hószagú,
sárgult emlékek
egyre őszibb
ugarán
fel-felvetődik
fehér, nyúlfarkhegyvillanással
a régi kérdés
mint acél
hangvillán
a "C" és hol sivár, hol vidám
éterzeneként hullámzik.
Mint
öröklámpaolaj ég
s még túléli
a kvantumfizikát is:
"Quo vadis?"
Péter
Hova mégy?

És mintha én is mennék
a Tér, Idő, az Emlék
s a hajnalkakasos negyedfényen
buján táruló,
áruló világ sodrán
egy új,
Aristoteles-t és Bacon-t
lepipáló "Tertium Organon"
homályos,
hol sivár,
hol vidám,
sugárútján:
a "Via Appiá"-n.

A Föld
forogva fut velem
egy titkos Értelem
csillaglánccán
s mig az elavult elméletet
egyre rejtélyesebb
atomenergiák
bombázzák
mind érthetőbb lesz
két Erő:
az elhajitó Bün
s a megtartó Hit,
a centrifugalis,
s a centripetalis.

"Quo vadis?"

Már nem vitás, hogy
az ó, de mégis új
mindig hü, indigó-
kék Központ felé gravitálok.
S járhatok bárhol
a misztikus hóval behintett,
Egyistent kisértő
"Tertium Organon"
sikos ördögmezőin,
az örök Vezető int
és visszahúz,
mert Ő a Cél és a Kalaúz
s mindenek
Ő reá nézve teremtettek.
Ő:
Feje a testnek, az egyháznak,
melyben megszállhatsz;
Kezdet s csak Vele kezdhetsz;
Igazság, amely eleven lett;
Ut, amelyről, ha rátalálsz,
le nem térhetsz
mert Élet és Halál;
Elsőszülött a halottak között,
akinek senki nem árthat,
aki semmi más Erő által
le nem győzhető,
mert mindenek Őbenne állván
megférnek békén:
Aristoteles és Bacon,
zsidó és görög,
magátimádó pogány bálvány

és Szent Sebestyén,
meg minden gyáva
és harci náció.
Ő az egyetemes,
keresztény - keresztyén
Gravitáció

1962. I. 31.

HÁROM KIRÁLYOK
NAPKELETI BÖLCSEK

"Ők pedig a király beszédét
meghallván elindulának"
Máté 2.9.

Akkor is volt hótakaró.
Heródes ült hermelinben.
- Heródesek s jótakarók
mesgyéjén jött mindég Isten. -

Akkor is volt "Karácsonyfa".
Róla egetverő hit fújt.
És a megbüvölt Három a
Pásztorcsillag után indult.

Hótakaró. Karácsonyfa.
Biborba, fehérbe, zöldbe
táncolt szivük úgy álmodta,
hogy Szeretet szállt a földre.

... S bámulták a szalmavackot
s a hétszintrejtő fehérbe
játszó gyermek Istent. Barmok
fújtak meleget szemébe....

"Üdvözlégy gazdag Szegénység,
szomjas lelkek szellemhe!
Fennhéjázó emberfélék
örök ellensége: Béke!

"Üdv, háromas Egyszerüség
rejtett Egyismeretlenje!
Atya-Fiú-Szentlélek szép
titkának új Egyenletje!"

"Üdvözlégy Világszabadság!
- s robbant a Királyok szója -
Minden népek, a Magyarság
Reménysége, Megváltója!"

S mozdult az álomtakaró
szem-sziv-fülvattás fehérje.
Elsápadt a Rosszakaró
s tündökölt titkon a való:
Szüz Mária Csemetéje.

Szilvásvárad, 1956. VII. 29.

PIHENÉS EGYIPTOMBAN

"....és Egyiptomból hivtam ki
az én fiamat."
Hoseás 11. 1.

Az el-gizai éjszakában
alusznak a Szfinx holdárnyában
József, Mária és a Gyermek.
Istenlova csöndben legeltet.

Ám alig van friss fü a tájon
Józseféknek is kevés három
dimenzió. Mint negyedikben
úsznak tágas, új egeikben.

Tér és Idő nagy, sivár pöre
zúgott itt: gúlák gigász szöge
mérte az örökélet hosszát.
Nem volt setétebb ország.

Szabadság kellett és a zsarnok
trónját döntő megváltó harc, hogy
fiait a szellemviharban
Rákhel ne hiába sirassa.

Már meg sem ing a szenvedések,
álombankelt elrendelések
s öreg tervpontos proféciák
szilárd bölcsője: él a Király!

Él s a Tejút egész lehajlik,
csak a Szüz meleg melle zajlik.
Jézus kezében aranyalma,
boldog, békesség birodalma.

Az el-gizai Szfinx tövében,
pihennek holdsütött fővényen.
Álmukban ég és föld mosolyog:
Atya-Fiú-Szentlélekisten

s az elhivandó Apostolok.

1958. VII.

MEGDICSŐÜLÉS

"Splendet ut sol,
fulget ut aurum"

Mikor már nem volt Egy a Minden,
hanem mint összevissza álom,
ködbeburkolódzó Isten
kinek szép, szellemszélzilált
ruhája ez az árnyékvilág
és csak mint elvesztett Éden
villámlott néha távol,
itéletet dörögve a lilakékzöld,
titkos Tábor;
mikor a természetfölötti tisztakékből
a prófétát s a szent brahmáni szót
és mindent, ami az övé:
tömény napsugarat,
aranyat, tömjént, myrhát
sárbarántott a vakság
piszokba, porba, sutba
és "feltámadni" készült a sötét
tengermélységü sudra;
mikor szétválni kezdtek
valók és viziók,
hivők és kárhozott lelkek
jó és rossz magok, halott csillagok,
hogy új fétissé legyen
a kizsákmányolt milliók
kasztharca és "a Munka" -
akkor jött ő
és mindig feljő a Hegyen,
hogy megmutassa
az álomszuszék, satnya,
választott szent Háromnak
leleplezett lidérclángarcát
egy pillanatra.

Az volt a Pillanat!
A testenáteresztett világtüz:
Szeretet, Szabadság
csodája.
"Elváltozék előttük és az ő orcája
ragyog vala mint a nap"
S mialatt Mózessel és Illéssel szóla,

minden hallgatott, hallgattam én is
hallgatta az Ég is "szerelmes" Fiát
a tiszta csend, a tiszta rendenergiák
örök Prometheuszát,
ahogy már Buddhának mondta
s Péterrel együtt gondolta:
Épitsetek sziklára, sohse gazra.

Egy és Minden az Isten!
Első a teremtő Szellem: a Pap
aztán az engedelmes Erő: a Katona
aztán a rendező Ész: a Gazda
s végül a Munkás.
Négy: a világ, a kétszerkettő,
Kettő: az Egytagadás, a teremtés,
ahogy a Sátán az Eggyel szembenáll.
Ez nem kabalás üres babona,
se visszacsábitó reakció.
Nem hajszás, hanyattvak
látszat-Előre:
normazsonglőrös, lesipuskás
és formarobbantó, dőre
atomzenebona csak.
A világszépitő Idő,
hátra is tekint,
mert ott a valódi kincs:
Ige, Dóm, Tető,
épitő Hagyomány:
fő-fő tudomány.
Ő, Ő,
a megdicsőült Dicső,
aki amonnét idelángolt és világol.
Ő a kétségbeesett nyomorék Vándor-
müveltség útja: az Út,
mely kétfelé célfelé fut:
"előre-vissza" és vissza-előre".

Menjünk hát most és mindörökre
Hozzá
s a régibölcs, mindigúj erőkre:
emberméltóságra, metafizikára
épitett éginégyes,
békés szentegységes
hierarchiába!
Vissza? Hiába? Nem hiába!

1956. V. Urnapja

NIKODÉMUS

"Aki pedig nem hisz,
immár elkárhozott."
János 3. 18.

Nikodémus, Nikodémus.
Isten Fia volt-e Jézus?
Fü, fa virág, csillag csillan.
Beszélgessünk. Az Éj itt van.

Nikodémus, Nikodémus.
Ez a világ, mondd, miért bús?
Vak nem érti a jeleket,
csak az anyagkerekeket.

Jehovától meddig Zeus?
S mennyi okos farizeus!
A Nap körül csupa mühold.
Maga az isten is mürost.

Nikodémus, Nikodémus.
Mi módon lehet a vén új?
A viz hasad s ront ha bomlik.
A Kereszt csodája foszlik.

De amikor az égi Szél zúg
S nem tudni, honnan, miért fúj,
egy más ország, egy más élet
illata leng. Ez a Lélek?

Nikodémus, Nikodémus.
Ugy szerette Isten Jézust
Neki adta ezt a Földet:
a "világot", melyet bölcsek

kormányoznak jobbra-balra
kontárkodva, soha arra,
hol a Krisztus útja vérzik
és a Hajnalcsillag fénylik.

Éjfélt ütött Nikodémus.
Bizony Isten Fia Jézus!
S fü, fa, virág, csillag: ablak.
Hivő nézz, imádkozz s hallgass!

1961. VIII. 7.

HEGYIBESZÉD

Elolvasandó Máté 5. 6. 7.

S imigyen szóla a sasoknak,
kik feje köré fölkeringtek;
s a kigyóknak, kik hallgatólag
szent lábánál csendben pihentek.

A nyitó szó (nyolc-vagy kilencnyi)
harmat volt a búzaszemeknek,
kik a tokból tudnak kikelni:
Boldogok a csudajegyesek.

A lelkiszegények, a sirók,
a szelidek, az irgalmasok,
az éhség- és szomjúságbirók,
s kiket igazért háborgatnak;

a tisztaszivüek, a békések,
s akik nem látnak, mégis hisznek....
A szavak, a szelidkemények
az Isten országába visznek.

Mint keskeny útra hulló lángot,
rozsdamentes, szüktorkú, kannát
szürcsölgették a "Mi Atyánk"-ot,
szedegették a tiszta mannát.

"Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,
szenteltessék meg a te neved...."
Betegség, ellenség, baj ellen
mindig imával zörgessetek!

És aggódóknak s tolvajoknak
bilincsét rázta a Hatalom....
"Ugy, úgy". A bün bocsánatos. Csak
a "más" beszéd gonosztól vagyon.

- - - - - - - - - - - - - - - - -

Imigyen szóla a sasoknak
kik feje köré fölkeringtek;
s a kigyóknak, kik hallgatólag
szent lábánál csendben pihentek.

1956. VI. 29.

BARTIMEUS

Márk 10. 46-52.

Száraz szemét
és üres tenyerét
a napra tartva
úgy
hallgatott csöndben
ahogy a süketek fülelnek:
nem jön-e
a tereferés
országúton messze
valami új
koldús,
vagy a Halál megváltani?....
S egyszerre elsüllyedt benne
az alvilág,
felbámult vadul
a szemébe fészkelt,
mozduló fellegre:
- épp akkor haladt arra az Ur:
az Élet -
és fölrettent a hangra
s egy pillanatra
megsejditve a túlvilágot,
miként a süketek,
szörnyüt kiáltott,
nagyobbat mint a
jerikói trombita:
"Jézus Dávidnak fia,
könyörűlj rajtam!"

Hasztalan mondták néki:
Hallgass! Hallgass!
Nagy irgalmatlan
imás jajt lökött föl az égig:
"Jézus Dávidnak fia,
könyörülj rajtam!"

És harmadszor is
fölzúdult újra
szemét a kék égbe fúrva
a rögeszmés részeg,

mint, akiben valami édes,
kesernyésbús,
ritka óbor dolgozik:
Jézus! Jézus!
Szegények, vakok, Ég Királya!

"Eredj el a te hited
megtartott téged"
És azonnal megjött
a szeme világa.

1956. VII. 1.

A SAMÁRIAI ASSZONY

"Monda néki Jézus: Asszony
hidd el nékem, hogy eljő
az óra, amikor sem nem ezen
a hegyen, sem nem Jeruzsá-
lemben... de lélekben és
igazságban imádják az Atyát"
János 4. 21-23.

Samáriába tüz van.
Ki lesz irgalmas néki?
Samáriába bün van:
egy asszony és hat férfi.

Sikáron szél sikál csak
lelket szikkasztva rontva
szegényszag, rossz sakálhang.
Sikár az Ország rongya.

Lehet az ördögé már
a kút is: Jákób kútja -
De Jézus ül ott némán:
erre visz vándorútja

Hat óra. Jön az asszony
s az "Adj innom"-ra kérdez:
"Zsidó vagy s nem haragszol"?
- Nincs csak egy világnézet -

"Ha ismernél, te kértél
volna vizet, de élőt,
melytől örökké élnél"....
És meghökken a kérdő

"Sohse szomjaznék többé?
sohse hallottam ilyet,
s ily messze sohse jönnék:
add nékem hát a vizet"....

És megy már visszatérőn
az asszony veder nélkül
ám hirt visz féligértőn
örömöt, szinte szédül

Samáriába tüz van
benső, izgalmas, égi
Samáriába fü hajt
a harmatcsepp meséli....

Tiz száz sziv csodarigmus,
ébredés, boldog ámen:
ő az, ő az a Krisztus,
aki Sikáron átment.

1956. VI. 12.

LÁZÁR

"Én vagyok a föltámadás
és az élet"
János 11. 25.

Bethániában temetés volt.
Mária, Mártha, sokan sirtak.
És könnyezett a szürke égbolt,
hogy kialudt egy szegény csillag.

Tudta. És mégis máshol jár most
a mágneshálós Istenember.
"Csak egy betegség a halálos":
mondja halk nitonintelemmel.

És nem értik csak félig s félre,
hogy "elaludt" csupán az élő.
A Tanitványok köznyelvére
forditja hát: "Megholt". S a fénylő

Rádiumgóc elfedi arcát:
ne lássák még a meghittek sem,
hogy mindnyájunkért vivja harcát:
"Nem hal meg, aki hisz énbennem".

S megy hozzá, de csak harmadnapra.
Kétkedve jön elébe Mártha:
Lehetetlen. Föltámadhatna
egy négynapos halott? De hátha!?

És Mária, ki a jobb részre
vágyott, most is Belé fogódzik.
A jóreménység oltókése
bús szivén szinte átvillódzik.

Sirnak együtt. A kő a sirról,
a könny szemükről elhengerül.
Halk zene zeng új hajnalpirról
és Krisztus mély fohászba merül.

Sugárzón áll az Istenember,
ki majd a világot meggyőzi
s mintha Atyjához szólna fennen
kiált egy végsőt: "Lázár jőjj ki"!

- - - - - - - - - - - - - - - - - -

Bethániában temetés volt,
de Lázár harmadnap fölébredt:
"Én vagyok - ragyogott az égbolt -
a föltámadás és az élet"

1956. VI. 25.

UTOLSÓ VACSORA

"Mikor pedig beesteledék,
letelepszik vala a
tizenkettővel"....
Máté 26. 20.

Mily büszkén irta: "Veni, vidi, vici".
S rég sárga levél a győztes Pogány.
De Majlandban Leonardo da Vinci
ma is remegtet, képe orgonál.
S mit a világ hasztalanul ócsárol
s hiába ostromol száz új vezér,
a csoda él: minden perc tőle lángol,
Óh újfrigyszerző, örök Bor s Kenyér.

A hármas, szent ritmusnak hódolólag
ülnek aranyositott csillagok
a vérzőszivü Naptól búcsúzón.... Csak
az Egy sunyit, a sátánszülthalott.
A torzitó bün ül sötét arcában,
pedig Őnéki is ő volt model:
az Emberfia teste fénynyiláram
folyton új fotoncsomókban foly el.

....Uj parancsolatot adok ma néktek
a régi tizet egybefoglalót:
Aki "szeret" nem ölhet, tiszta ének
száján a szó s a nemparázna csók.
S vevén a megtört kenyeret: "Vegyétek,
ez az én testem...." és vevén a bort:
"Ez az én vérem...." Mindnyájan evének
Magát szétosztván, pohárban a port.

Tejszin ifjak s öreg szakállasok ti,
kiknek szereztetett e lakoma,
a nulla fölött pár évvel csapott ki
a történelmi Tüz: e vacsora.
Caesar irhatta: "Veni, vidi, vici",

mégis szebben beszél a csalogány:
Az Ur szőllőtőjéről újat inni
annak lehet, ki Véle vacsorált
a legutolsó békevacsorán.

1956. VII. 3.

KRISZTUS PILÁTUS ELŐTT

"Az én országom
nem innen való."
János 18. 36.

A törvényház, amelybe részeg
csúfolkodók hulláma lökte,
megrendült, amikor belépett.
Im Ő áll csak fényben. Tözsögve
szomjas legyek üres iszákot
szivnak: törvényből igazságot,
mig, császár s nép közt hüs hiátus,
ingó kőpadján ül Pilátus.

"Te vagy-é a zsidók királya"?
"Te mondod". Ám az én országom
nem innen való. Szóvitába
nem száll. Április jár a tájon
s kék violák szaga szakadtán
immár csak Atyja akaratján
csüng és a hangot sugározza
úgy amint Munkácsy álmodta.

Kegyelmet? - hisz ezt is Ő hozta
fehéren, ingyen onnan föntrül.
Húsvét, péntek. Eljött az óra.
Porkoláblándzsa lobban zördül,
szinte átszúr hószin gyolcsán s a
célra mutat: a Golgothára....
Lám a Hatalom kezét mossa.
"Feszitsd meg!" üvölt a vak horda,

hogy szabad legyen minden szolga!

1958. I. 16.

MEGVÁLTÁS

"Most van e világ kárhoztatása;
most vettetik ki e világ fejedelme.
És én, ha felemeltetem e földről,
mindeneket magamhoz vonszok"
János 12. 31-32.

Ez itt mind az enyém:
hegy-völgy, tartomány
és minden tudomány!....
igy súgta Fülébe,
mint a fülembe, gőggel
a tagadástöltésü levegőben,
a kisértés hegyén;
aztán a kaján Gúny
legyürve és lesújtva
tisztátalan grimásszal
a gadarai disznókba bújt,
éhes giliszta;
majd bosszúskacagón,
"a bemártott falaton"
bemászott újra
az emberbe vissza,
az Árulóba.

És szörnyü stációk lépcsőin
ment fel az elárvult
Elárult:
a testtélett Eszme
a másik hegyre,
hol egyre terhesebb felhőkbe
gyüjtve gyült már az
Istent-
káromló, cirkuszt-
óhajtó, minuszdelejü nimbusz:
"Feszitsd meg!" ....
Ám ő, a Plusz, a viharmag,
csak vitte, "Vonszotta" csöndbe
a felhőket: őket és minket a fára
mint a mára és örökelőre
gyönyörüen áthangolt
péteri kakasszót:
Szeretsz-e? Szeretsz-e? Szeretsz-e?

Igen! - S mikor legottan
a hétfájdalmas Sirás,
a Magdaléna-bánat
és az őrző Öröklét
ölébe hanyatlottan
századokláttán,
századokhalltán
két gonosz között,
iszonyút kiáltván: "Eli!"
kiszenvedett -
megdördült a Menny:
megütközött
a Bárány
és a tizszarvú, koronás Sárkány, -
mely egy polypkarú, Michaeli
villámon zúgva
újra "levettetett"
a földre,
mint bennem a Bün,
mint benned a "Nem".

1956. V. 19.

EMMAUSZ

Elolvasandó Lukács evangéliuma
24. 13-35.

Mindegy: öröm, vagy gond kisér.
Örök a harc és Egy az út.
Sohse csitul a sok "miért".
Közel és messzi Emmausz.

Nem cél a "hatvan futamat".
Nem cél az éj: a csillagok
arravalók, hogy fussanak.
Minden minden viszonylagos.

Fut és forog. A nagy Sarok
áll csak és mint szent Kleofás
jobbról a Jó, balról a Rossz
között suhan a Látomás.

"Visszatartóztatott" szemed
nem látja, hogy a ködruhán
áttört Sugár megy megy veled
beszélgető szavad után.

"Visszatartóztatott" füled
sem hallja csak a rossz, kopott
világ zaját s a szivtüzet
oltó, zuhant Kainbotot.

És nem ölheti meg Kain
Ábelt: a csönd is dübörög.
Örök a harc, örök a kin
benned s a két lator között.

A láthatatlan nagy Csoda,
a hallhatatlan nagy Zene
áll a sziv- és észkaloda,
világértelme, közepe.

Megyünk. Muszáj. Az est elül,
fáradt madár. A harc lovát
bekötve szólsz: "Maradj velünk"....
És Ő mitha menne tovább.

De kényszerítheted s betér
hozzád a lelkiismeret
kisajtaján és a kenyér
szegéskor megismered.

Mert Ő a múlt, jövő, jelen
ki feltámad és megjelen
az Ige magyarázatán
Emmausz esti csillagán.

1956. VI. 19.

MENNYBEMENETEL

"És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra felemelteték és felhő fogá el őt szemeik elől" Cselekedetek 1. 9.

"Imé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt, még akik őt általszegezték is" Jelenések 1. 7.

Ki annyi szenvedés után
Kicsavart kezekkel
sután
Atyád felé forditott arccal
függtél a kereszten
- óriás glóriás Függvény
e koordinált rendben -
és harmadnap eltüntél
mint kámfor
a sziklasiri sikból
halkan,
hogy a pár szegény, hitvány
ijedt tanitvány
értelmetlen álljon
és várjon
a háromfalú térben
oroszlán- bika- és sasképpel....
igy vagy Te most
és mindig nékem
tündöklő "felhők" mögött
rejtőző Láthatatlan
meg-megújuló, örök
csudám.

Te a Tamások homályos éjén
testembenyúló másvilágnak
foszlánya, fénylő széle;
Te az észbontó Térnek
negyedik kiterjedése:
örökélet,
ki úgy szivódsz agyamba, szivinamba,
mint a viz a szivacsba....

Már hallom az örömhirdető Négynek
hegyeketmozditó hangját,
mely sodor mint Szél a hangyát
Feléd, föl, egyre föntebb,
hol Véled egyre könnyebb
s többé nem érzem a gethszemáni fákat
zúgató Lelkesállat
tudatfrissitő szeszét,
csak nézem a százszemmellátó,
szimultántjátszó,
egyszerre négyfeléfutó,
kerekes Kerubokat,
ahogy Istentcsodáló emberarccal
"emelnek" Téged: diadalmas,
bübájos zenét
fel-fel a hétegeknek,
hogy majd a fényszigetben
minden szem lásson,
minden fül halljon,
még azok is, akik
tudatlan és hitetlen
átalszegeztek.

1956. V. 10.

UTOLSÓ ÍTÉLET

"Az Isten van valamiként,
minden Gondolatunk alján.
Mindig neki harangozunk.
S óh, jaj, én ott ülök a
balján".

Ady

Harc és Halál:
Két piros pecsét
az üdvösségi menedéklevélen
arról, hogy mint időztem,
mig a történések országútján jártam
örömben, búban, bünben, gyászban
s vigyáztam,
hogy oldódó s oldott kötelékek
és hétpecsétek bontása közben,
ez előtt, vagy az után,
utánam, vagy elébem, mindegy,
de bizton jön a Biró, a Könyvvel,
amelyben már rég irva áll minden
a Titok
a végtelenség kapuján:
Meglátom-e az Istent?
Jobbján-e, vagy a balján
ülök
az örökélet és a második halál
között
a vandenincs Időben?....

Aztán: hogy hogy lesz? "Valamiként".
Ugy-e, mint Michelangelo
anyag és szellem harcát harcoló,
óriás képén,
vagy másként?....
"Sárga tarlón", "siri lepedőkben",
égi szürben szürreálisan
ülünk az ürben
s angyalszolgák hozzák jótetteinket
"olajos serpenyőkben"?.... Mindegy.
Én már láttam újat és régi képet,

rútat és égi szépet,
szétválasztott juhokat és kecskéket;
sántákat, akik jártak,
vakokat, akik láttak,
süketeket, akik hallottak
thuléi, szép zenéket;
és láttam a Tengert, az "ősz"-et,
mint fölforralt fazekat
s aki
nyugtalan úszott benne
Ady,
az "Isten szörnyetegje",
az uras-úrtalan.

Én láttam kétszer is a mezőket,
ahogy lapdázva fölföldobálták
az emberfőket és emberevőket.
Hallottam a trombitás hamis pátoszt;
éreztem és értettem Pathmoszt,
midőn már nem az értelem,
hanem a félelem forgatja a filmet.
És álltam a tenger fővenyén,
hová az Antikrisztus állott
mint holmi Isten
s az őtet vádoló viz
ringatva kiadta a tiz és tizmillió holtat
s azután visszamászott.

S óh, jaj,
most itt állok ismét mint egy háborult
a harmadik /utolsó?/ itélet előtt
s tudom, hogy "végigtart a háború".
Az egymás ellen támadt nemzetek
között kihalt a Szeretet.
Tudom, az ég is eltakarodik
mint ha papirtekercset összegöngyölitenek.
Irtóztató
a tó, a tüz tava, hova a Sárkány vettetik
s kinőtt foga és káromló szava
többé ki nem nő,
mert nem lészen Idő.
S csak áll a Királyi Szék
az új ég és az új föld fölött,
melyekben miképen mennyekben
lélekben imádhatjuk őt
és Igazságban, mely sohse billen

jobbra, vagy balra,
és hamisan sohse villan.
Hiszem, hogy igy lesz,
tudom, hogy igy van.

1956. VI. 5.

A SZENTLÉLEKHEZ

"Vado Mori": haláltáncének.

Megyek a nagy Télnek.
Halott van. Nagypéntek.
Tüzesővert erdő
Üvegtengercsend nő.

Nagy, fekete varjak
mind fehérbe vannak
s varrnak, nem beszélnek,
csöndet szemfedélnek.

"Vado mori", vado.
Mórijáig láng, hó.
Mint Ábrahámoltár
lángol bünös orcám.

Az uránsalakból
el-ki kell hasadnom,
szállnom Thulén túl az
Ujlétsugárútra.

Egy fenyőfaágon
leng "első" halálom.
Könnyebb ruhát, lelkit,
könnyért cserélek itt.

De a "második"-tól,
mig a Mágneshidon
egyenesbe billen,
féltem gyenge szivem.

Félek jótett hiján
balfelé vetsz Birám,
Te Érettemfeszitett,
Szentlélektelitett.

Mégis megyek bizva,
biztat Lázár sirja
s a szétzúgó atom
dalát dúdolgatom:

Széthull a "négy" elem
táncán az értelem.
Testem, el kell hagyni:
"elmegyek meghalni".

Megyek a szent Télnek,
vezet a Szentlélek.
Koldúsok, királyok
megyünk a Királyhoz.

Istenmaggal telten,
ősfiatal kedvben
legelől lejt Dávid
- az Idő nem számit -

Halad a karaván,
hét csillag a radár
hétélü buzogány:
szép Krisztustudomány.

Alfa, Béta, "Gamma":
Ő a Szél, a balra
nem térő, Sugalma
vigaszt fúj
utamra.

Fuss hát róna, hegy, ház,
hagylak lomha Delták,
unlak régi formák,
új hang, égi honvágy

robban szám izébe
szem-fülem vizébe,
s hóviharba fúló
trombita, fafúvó,

üstdob, füsthintáló,
mennydörgő-villámló
orgonakisérve
mint "H-moll" -misére

megyek Huszonnégyes
kar kéklő hegyének,
új, égföld csendjének,
gyémánt vizesésnek.....

Csak segits Szentlélek!

1959. III. 27.

megyek Huszonnégyes
kar kéklő hegyének,
új, égföld csendjének,
gyémánt vizesésnek.....

Csak segits Szentlélek!

1959. III. 27.

ATYA-FIU-SZENTLÉLEK

"A Biblia nem mesekönyv,
hanem lámpás"
Veöreös Imre konfirmációi
prédikációjából. 1954. VI. 13.

Mondhattok akármit
hitetlen emberek.
Ha nem tudnátok,
hát tudjátok:
Harminchárom ban
a jeruzsálemi templomban
legnagyobb csodánk
a Jézus Krisztus
halála percében
a szentélykárpit
égi jelképen
"fölétől aljáig" megrepedt.

Mert
voltak, vannak és lesznek
jelek.
Voltak, vannak és lesznek
csodák,
melyekben Isten
jelenti magát.

Csakhogy az emberek
félhalvaszületett
vakok és süketek.
Néznek, de nem látnak.
Nem hiszik hogy Jézus
a tengeren járva
száraz lábbal lépett
Péter hajójába.
Az ő lábuk anyag
s mint a ló elakad
nehéz teher alatt.
És fülükben ón van

Nem hallják, hogy honnan
kél a szellemi Szél,
mely felhőként támad
mint az öröm-bánat
a lélek tengerén.
Jön a túlsó partról
hüs kegyelem-balzsam
s könnyes szivviharban
ég mint szagos tömjén
bünöd fái fölött
megbánást füstölvén
bocsánatról beszél,
békességet zenél
s másvilági örök
élet illatával
az aranyos zöldkék
csillagokon túlra
visz magával.

A Biblia mese:
ezt mondja az Ellen,
amely a lelketlen
matériát vallja.
Ám te mondd bátran: Nem!
Az Irás nem mese,
hanem égi manna.
- De mondhatsz akármit.
Higyj, avagy tépelődj:
Kétezer év előtt
széthasadt a Kárpit
mint az Isten jele,
jelentő csodája,
hogy szabadon fújjon
a megváltó úton
Szentlelkének szele
a hivő-hitetlen,
teremtett világba.

S lám: csoda a világ!
Harmatcsepp és virág
és robbanó atom
mint titoktükröző
Magam s gondolatom,
hogy a "régi" csodák
mint a Holdak fogynak
a kisértő Sátán-
tudományok nőttén

s az "újak" immár
Lélektől születnek,
a lélekben lesznek
mint az Isten-törvény,
mint az Istenország,
melyért fohászaink
folyton szállnak Hozzád:
Mi Atyánk, aki vagy
Alfa és Omega,
ki legnagyobb csodád:
egyszülött szent Fiad
küldötted le hozzánk.

Ő jött s elment. És se
Jánosnak se Pálnak
nem tért vissza testben.
Majd kétezer éve
már, hogy nem jött, nem jön....
De ha figyelsz, hallgatsz,
mint holdfényes erdőn
büneidtől tiszta
belső hangjaidra
s megtérő lelkedben
lépéseket hallasz
és befelé nyilva
szemeid is látnak,
Ő jár benned ismét
boldog égzengéssel
az Igében igért
vigasztaló Lélek
mennyei szavával,
s mintha látva látnád
és hallgatnád Őtet
Jánossal és Pállal
megérted a Könyvet.

S már tudod: Nem mese
Mózes csipkebokra,
mely a Hegyen égett;
sem Illés szekere,
sem Pathmosz szigete,
hol a Jelenések
történtek. - Mert való,
való, amit János
a Lélektől hallott
s Lélek által látott,
hogy a "csodák föntjén"

csillagotzuhintó,
trombitás angyalok
rivallják a törvényt
s kis, vagy nagy fenevad,
hatszázhatvanhatos,
Bünös tán épp Te vagy....
Nem mese, nem monda
Szokrátesz Daimonja,
sem a magasságos
Ég, aki rég vizben
itélt, most meg tüzben,
mintha harcra szitón
haragudna.... dörög.
Mert egyez a zsidó
Isten, meg a görög.
UgyanEgy az, aki
tüzet gyújt és szüntet,
büneinkben büntet;
a csipkebokorban
lángolt s kérdőn lobbant
Ádám elé: "Hol vagy?"....
Ő az Ő a fényes
és háromszemélyes,
ki Igét virágzott,
viziót villámlott:
Alfa és Omega,
áramló Pneuma.
Kezdet és Végpólus,
Energiafókusz.
Ő a Sátángyőző,
ki bennem mennydörög
s az atomban robban....
Ő a Nap és az Éj
testnélküli Személy:
Atya-Fiú-Lélek,
aki őrként áll fenn
minden jelen s jövő
történések
fölött
mindörökké,

Ámen!

1954. XI. 5.

PÁL

"Az igaz ember pedig hitből él"
Róma 1. 17.

Van viz, amely szinaranyat old.
A Királyhágó vizet választ.
Száz ága volt a vad Tiszának.
És a Dunába szalad az Olt.
Vonz a Tenger, a vén harang húz,
mint tüz a farkast, fecskét a lomb:
Miért, hogy még mindig új Damaszkusz?
Miért, hogy mindig új Damaszkusz?

Saul Krisztust sohasem látta
s egy déltájon éri a villám,
földre zuhan: a szakadt hintán
derékba roppan tudománya.
Megvakulnak "hiú szemei",
de belül fölgyullad a csillár:
Eztán csak őt fogja zengeni!
Eztán csak őt fogja zengeni!

Néró lett volna, véres költő,
majd azt sem tudva, hogy mit mivel,
- Kigyót neveltél Gamáliel. -
És vitte volna a vak ösztön,
mint üstökös üzvén a térbe,
ha Isten élő kegyelmivel
villámlón nem kerül elébe,
villámlón nem kerül elébe.

S nem szakadt el a kenderkötél,
melyen szökött az új rabságba,
oly erős volt a Krisztus-pányva:
"Igaz ember pedig hitből él"....
Pogány dzsungelben tiszta bambusz,
égi pálma, bölcs embernövény:
Szent Pál, kit újraszült Damaszkusz.
Szent Pál, kit újraszült Damaszkusz.

1956. VI. 23.

PÁL

"Ha pedig Krisztus fel nem
támadott, akkor hiábavaló
a mi prédikálásunk"
I. Korinthus 15. 14.

Aludt Atlantisz s a
hatodik világrész.
Jég alatt, viz fölött
szikrázott az Éjjel.
Isten körül forgott
minden csillaglángész
s kék kanárihangon
hintázott az Éden.

Ám Ádám a bogáncs-
termő parlagon állt,
teremteni próbált
magaerejéből.
Szegény. Jó, hogy Mózes
arcára fénypor szállt.
alkonypiros Sion
magas delejétől.

Hivta az Ur. S mig lent
a Sötét s a Világ
csatája dúlt, ők fent
beszélgettek csendben.
Egy virágszál nő - szólt
közbe Ésaiás -
Isai törzséből:
a második Ember.

Mert "más" való is van
mint amit a szem lát.
A testlélek élő-
halott Szellem nélkül.
Élőbb való a Szó
dörgő Dardanellák
dalánál. S a Halál?
Jöhet nyereségül.

Jött az Ujember. És
meghalt büneinkért.
- Óh alakotöltő,
legnagyobb Kisértet:
Szeretet! - S megváltott
kegyelemből ingyért.
A Földközitenger
ágyából kilépett.

"Feltámadt!" sistergett
a szellemidézés.

Bolond vagy te Pál.
Hisz' nem láttad a csodát.
"Feltámadt!" Ma is ez
a központi kérdés.
Ugye sustorgó sok,
tudós areopág?

S vivott. Fürgén fordult
régi esze ellen.
Nem arany-ezüst,
a Láthatatlan a cél.
"Feltámadsz!" A dohos
léleksirvermekben
friss szél fújt. Pengett a
damaszkuszi acél.

Ciprus. Róma. Athén.
Efezus. Korintus.
Csillagokig tört a
hős prédikáció:
az Isten Lélek és
életgyújtó ritmus
Te Benne utaztál
tengerszivü zsidó.

S a végstáció, mit
vérszomjas Apolló
szerzett rossz versként, csak
testének lett börtön.
Ujra tengerenjár
Őhozzá hasonlón,
aki uralkodik
égen, vizen, földön.

Ujra zeng a Szó mint
nagy vizek ha zúgnak,
látomások gyúlnak
lázas idegedben
s hitfogyatkozásod
estjén, Emmausnak
csendjén lelkedbe lép
a halk Ismeretlen.

Alszik Atlantisz. A
hatodik érzékem
úgy hallja most mintha
Antartktisz is élne.
Nyög és fohászkodik
a Föld. Dereglyémen
Pál ül. Boldog, aki
találkozik Véle.

1960. I. 25.

A HIT

"Most azért megmarad a hit"....
I. Korinthus 13. 13.

Ez az amit
a sziv áhit
akár aktiv
vagy már passziv.
Kincs, mert ha van,
csak boldogit,
de hogyha nincs,
halálodig
nyugtalanit.
Ez az első
pásztorcsillag
a Szent-Páli
háromságban,
nem mérhető
ésszel, csak fel-
billenthető
aranyladik,
aranylétra
aranyfahid
nekem, neked
Jákóbnak is,
kit mennybe vitt.
Alap s tető,
ha hiányzik,
ház beázik,
léted lázit,
lazit, vadit,
ámit, vakit
párbajba hiv
ágyadba gyik-
gyorsan szökik,
agyadba vig
golyót röpit
méreg, hasis

félállatig
lealjasit
még lentébb is
a rút sárig,
hisz az eb is
szagol, gyanit,
sejt valamit
és ha szidod,
igazodik -
s Te ne birnád,
hogy a Titok
rád sugárzik
fentről honnan
némán csüngnek
gyémántkristály
stalaktitok?
Föld-e az mind
vonz, meg taszit,
vagy menny-pokol
nincsen csak itt,
tőled is függ.
Ha holt a hit,
üres a viz,
süket a tüz
és a türkiz
nagy baldachin;
a nő a him
sport, üzletügy
most ideáll
most odaáll
nincs Ideál
s barlangi vad
- antidivat -
Illés kiált:
Jön az, akit
vár száz fakir,
égő csalit,
csipkebokor,
az araszép
barackfa sir,
farkas ordit,
fej, eke forr
pang a motor:
fordit az Ur.
Van Régi s Uj
s Igen, Nem is
bün, nemezis

s megbocsátás,
megváltás is;
új ég, jáspis,
kigyó áspis,
új föld, akit
János javit
jónak mivel
egy az Isten
Atya, aki
a hetedik
égben lakik
s egyszemélyben
a Második
és Harmadik.
A vén ludas
Sátán is csont
hátán váltig
viszi a sok
olcsó utast,
kiknek a Hit
Remény frázis
s a Szeretet
a Szent-Páli
a leqnaqyobb
nem is számit,
pedig együtt
Ő a Napunk
a Fény, a Tüz,
a Múzsacsók
viszontlátó
kék ablakunk,
Ő szikrázik
fönt a télben,
Ő világit
lent az éjben
a holtnak is
új Hajnalig.

1964. VII. 13.

REMÉNY

Róma 8. 28.

Te
zöld
bimbó
természetfölötti
növény,
kit
Krisztusig
a rothadandóság rabságában
nyögve fohászkodó
világ
s a haláltól félő
sziv
szorongva lökött ki
magából,
most
miként a Kikelet szelétől
ihletett barackos kert
a fehér márványvirágot
úgy minden szegény
reszketve ringó tüzes
sövény is
felszabadultan pattogtatja
a jószagú rakétarügyet,
mely a kétsarkkapcsoló pozitiv
Lélek apollói hasonlata
és igés igéret:

"Akik Istent szeretik
minden javokra van"

1967 Húsvét

SZERETET

....."legnagyobb
a szeretet"
I. Korinthus 13. 13.

Szeretet
szeretet
szeretet
ametiszt
gyöngyházas
kerevet
legfelsőbb
szellemi
emelet
szent szeled
mozdit nagy
hegyeket
s nyitja a
sugaras
mennyeket.

Szeretet
szeretet
szeretet
villanyos
kerubi
kereked
görgeti
a Göncöl-
szekeret
erkölcsi
gyökeret
ereget
s tartja a
huszonnégy
öreget

1967 Húsvét

VILÁGTÖRTÉNELEM

"Ez az egy azonban ne legyen
elrejtve előttetek, hogy
egy nap az Urnál olyan, mint
ezer esztendő és ezer esztendő
mint egy nap."
I. Péter 3. 8.

Ádám ma is átkos áltudásrészegen
tántorog, tör, bukik: ez a történelem.
Csak Isten "áll": a Nap mint ezer esztendő"
Nála "most" van és nem: múlt-jelen-jövendő.
S ha e furcsa "három" mégis egybeborzong,
ritkán Próféta az, ki ver s verten kong-bong:
Harang, időüllőn szikrázó Akarás -
jaj, a Vezér majd mind "vas" - igekalapács.
Hannibál, Augusztus és ostor Attila
nem a remek Hunyad, Istentudat fia,
nem sasnemzet Sas, csak zsarnok Napóleon -
fattyú: ál-Habakuk, álhasadás beton
fedezéke mögül nyelvetöltő gyilkos;
nincs rajta Ágoston, Luther és Kanthimpor;
nem is a konokságfölötti rialtón
Dózsa - Hus - Giordano - jajsaltót csinált Jó,
hanem mind a Gonosz éntükrös szobája
falán magátnéző, félőrült pojáca
S ha hangzik "Rómához", avagy "El Rómától",
mindig az Ördögláb lóg ki a tógából.
S mindig csak őt hallod, ősmérgü viperát,
ha üttet nagy dobot, cintányér ideát
s ha élővigaszért futsz, égő viasz ér,
Ahásvért látod és nem őt, az Igazért
visszafordult Pétert, akiben negyedszer
szólalt meg a kakas s forditott kereszten
csorgatott helyettünk hitvalló, igaz vért.

1957. I. 12.

AZ EGYHÁZI ESZTENDŐ

Az Egyházév, mely képekben elvonul
előttetek, mint az ég derül-borul,
s árnyas-fényes felhőivel remekszép,
ránk hullatja az Ur-Isten kegyelmét.
Hogy kezdődjék az új évvel új élet -
Én: Előszó, megnyitom az új évet.

ÁDVENT vagyok bünbánatot hirdetek,
bünbánattal várjátok a Kisdedet.
Jön Jézus, jön, hogy megváltsa lelketek'
lila zászlót, fenyőágat lengetek.

KARÁCSONYI gyertyám fehér világa
jelzi: Király született a világra,
szalmaágyon fekszik még a Csecsemő,
de ő lesz a múlt, jelen és Jövendő.

Megyek Gáspárt, Menyhértet és Boldizsárt
igazitó hajnalcsillagom iránt.
Ajándékul viszem tiszta szivemet
én a bölcsekkel hódoló VIZKERESZT

Ujra lila zászló leng a kezemben,
sirok, mert őt nem eléggé szerettem,
büneimmel bántottam meg - s böjtölök,
hogy kiüzzem testemből az ördögöt.

Legfeketébb napja vagyok az évnek,
ártatlan Bárányt feszitő NAGYPÉNTEK
Rendüljön ég, föld, ó sirok nyiljanak,
sötét éjből támadjon a virradat.

HUSVÉT-harang, diadalmas Vasárnap
vége Pokolszenvedésnek, Halálnak.
Feltámadott! - S ő feltámaszt mindenkit,
aki szeret, remél és egy Istent hisz.

Zászlóm fehér. Ő is igy szállt mint a hó
fel a mennybe s elhagyta e csillagot
Atyja jobbján ül már arany trónuson:
légy kegyelmes biró Krisztus Jézusom

PÜNKÖSD szele rezget fákat füveket,
a Szent-Lélek gyújt most piros tüzeket
Vigaszunkra Krisztus küldi Őt nekünk,
hogy csak jóra nyissuk szivünk' és eszünk'!

Atya-Fiú-Szent-Lélek: SZENTHÁROMSÁG
a legnagyobb titkot együtt lángolják
Csak az érti ezt, ki hittel hallgatja
a szent Igét s Krisztust Urának vallja.

Én: a Zárszó, hétköznapok munkása
hivlak benneteket közös munkára.
Az ünnep ad lelkünknek erőt irányt,
hogy hiven kövessük az örök Királyt,
kiért kézzel, szivvel, ésszel dolgozunk
s aki nélkül itt senki nem boldogul.

1958. X. 5.

A VÉGSZÓ

Máté 28. 18-20.

Igy, ahogy Máté szól
Általa és Róla,
még nem beszélt soha
s nem is beszélhet senki,
se élő, se holt,
se régi, se új, vagy jövendő
más Messiás.

Igy még nem szólt,
semmiféle Kátéból
a kis és nagy gondoktól,
bilincsektől szabaditó,
halk vagy orgonaharsány,
vallásalapitó forradalmár.

Ilyen csak Egy volt,
Egy van,
Egy lesz
s ez ő, az evangéliumnak
rezgő rádiumatomjaiból
egy másodperc alatt
18 000 kilóméteres sebességgel
szétszáguldó sugara,
a héliummag,
a szivenütő, tüdőtágitó
trombitahang,
mely megnyit minden börtönt
és fölrepit az égig:

"Nékem adatott minden hatalom
mennyen és földön".

"És én veletek maradok minden napon
a világ végezetéig".

1960. VI. 14.

Ha most itt ötvenévelőttvolt kedves tanitványaim körében visszatekintek nyolcvanontúli halandó elviharzott életemre úgy látom hogy az ember beleszületik egy nyugtalan háborús világba majd megházasodva testlelkiekben s véres tanulságokban meggyarapodva egy másodikba sőt harmadikba mialatt az idealisták: Platon Paulsen Bergson /berlini és párizsi professzoraim/ és a materialisták: Empedoklesz Darwin Marx szüntelen csatáznak mert a szellemtörténés folyamán csatáztak és csatázni fognak örökké az egyén pedig szenved és cselekszik persze nem a magánakvaló fiktiv atoméletetélő hanem a magamforma szociális lény aki a "más"-világba lépés felé közeledve ismeri meg mindigvilágosabban magát és az igazságot miszerint az ember csak olyan konstellációban lehet relative nyugodt ahol minden "Scifik" "T.T.F." /tudomány-technika-forradalom/ "DNS" /desoxiribonukleinsavas/ képletek s a Heisenbergféle határozatlansági egyenlet mellett vagy inkább felett és ellenére látja és érzi hogy

É L

a Dávidzsoltárok ős hanghullámain Bach János "H"-moll miséjében Beethoven monumentális mennydörgő muzsikájában kétezeréves távolság páthoszával felénk rezegve az a négydimenziós Rádiumember akit Dosztojevszkij az ötödik evangélista is büntelennek hitt és aki mint hároméves Világosság a háborgó sötétségben "megszépitette a messzeséget" örökigés példázatokkal tanitott és Isten fiaként halt meg érettünk a keresztfán.

Elhangzott: 1971 VI. 6-án Kiskunfélegyházán
az 50 éves érettségi találkozón

TARTALOMJEGYZÉK

Előszó (dr. Nagy Gyula)
Ádám....5
Mózes....7
"Sára"....9
"És megálla a nap"....10
Az endori asszonynál....12
Illés....16
Dávid....18
Próféták....19
Ésaiás....20
Jeremiás....22
Dániel....23
Keresztelő János....24
Szeplőtelen fogantatás....26
Ki ő?....27
Jézus....29
Krisztus....31
Három királyok napkeleti bölcsek....34
Pihenés Egyiptomban....36
Megdicsőülés....37
Nikodémus....39
Hegyibeszéd....41
Bartimeus....43
A samáriai asszony....45
Lázár....47
Utolsó vacsora....49
Krisztus Pilátus előtt....51
Megváltás....52
Emmausz....54
Mennybemenetel....55
Utolsó ítélet....58
A Szentlélekhez....61
Atya-Fiú-Szentlélek....64
Pál....68
Pál....69
A hit....72
Remény....75
Szeretet....76
Világtörténelem....77
Az egyházi esztendő....78
A végszó....80
Elhangzott: 1971 VI. 6-án Kiskunfélegyházán az 50 éves érettségi találkozón....81
Tartalomjegyzék....82